

Alkotmánybíróság

Dr. Bitskey Botond (Főtitkár)

1535 Budapest, Pf. 773.

Ügyszám: IV/2517-1/2015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2517-2/2015
Érkezett:	2015 OKT 09.
Példány:	1
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Én alulírott [REDACTED] 2015. május 26-án benyújtott alkotmányjogi panaszomat a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.32.428/2014/19. számú bírói döntésének alaptörvény-ellenessége tekintetében, a 2015. szeptember 8-án átvett felhívásának megfelelően az alábbiakban módosítom és kérem az alábbi módosítás figyelembevételét az ügy elbírálása folyamán.

Mivel a nagyobb civil szervezetek a megkereséseimre nem reagáltak / egyikük elutasító választ adott arra vonatkozóan, hogy tisztességes eljárással nem foglalkoznak, továbbá ügyvéd segítségét anyagi okok folytán nem tudtam igénybe venni, ezért az eljárásban továbbra is saját magamat képviselem.

1. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az alkotmányjogi panasz indítványomat fenntartom és kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.32.428/2014/19. számú bírói döntésének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse azt meg, mivel sérti az Alaptörvény alábbiakban részletezett cikkeit. Amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság a 6. pontban részletezett okok folytán a bírói döntés alaptörvény ellenességét megállapítja, tekintettel arra, hogy az ítéletben szereplő indoklás a keresetemben támadott elbocsátó határozatokkal megegyező, kérem az első és másodfokú határozatokra kiterjedően a kasszációt. (Mivel informatikai tanulmányaimat befejeztem, a szabadkredit visszaállítása még a feltárt jogsértések ellenére is ellehetetlenült, ezért a kérelmem csak az elbocsátó határozatokra terjed ki.)
2. Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 28 § (1) alapján vizsgálja meg az 1952. évi III. törvény a polgári perrendtartásról (a továbbiakban: Pp.) 18. § (4) alaptörvénnyel való összhangját a 8-as pontban leírtak okán. Továbbá a vizsgálat

eredményétől függően kérem a Pp. 18. § (4) megsemmisítését, hogy közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata esetén ne lehessen azt alkalmazni, mert alapjogsérelemhez vezet.

3. Magyarország Alaptörvénye 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot eljárni jelen ügyben, mely az Abtv. 27. § a) és b) pontjában részletezett követelményeknek megfelel.
4. A már beadott indítványomban részletesen ismertettem a pertörténetet, ezt nem kívánom módosítani illetve kiegészíteni sem.
5. Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot az alábbi alapjogsérelemek megállapítására:
Alaptörvény XXVIII. cikk (1), Alaptörvény XXIV. cikk (1), Alaptörvény XXVIII. cikk (7), Alaptörvény X. cikk (1), Alaptörvény XI. cikk (1), Alaptörvény XV. cikk (2)

6. Alaptörvény XXVIII. cikk (1) sérelme:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) értelmében mindenkinek joga van a tisztességes eljáráshoz. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme megítélésem szerint megalapozott. Az Alaptörvény T) cikk (3) és a 2010. évi CXXX. törvény a jogalkotásról (a továbbiakban: Jat.) 2. § (1) alapján a megalkotott 2011. évi CCIV. törvény a nemzeti felsőoktatásról (a továbbiakban: Nftv.) nem lehet alaptörvénnyel ellentétes és a normavilágosság fényében annak egyértelmű szabályokat kell tartalmaznia a címzettek részére. Az Nftv. 49. § (3) értelmében a hallgató a tanulmányaihoz tartozó tantárgyakat annak a felsőoktatási intézménynek, amellyel hallgatói jogviszonyban áll, másik képzésében is felveheti, ami lehetőséget biztosított részemre, hogy az informatikai képzésem kereteiben elvégzendő szabad kreditet, (történetesen a római jog 1. c tárgyat) felvehessem az intézmény másik képzésében a jogi karon. Az ezzel kapcsolatos részletszabályokat az Nftv. 49. § (7) alapján a jogalkotó nem kívánta a jogszabályban megalkotni, hanem felhatalmazta az intézményt, hogy a tanulmányi és vizsgaszabályzatban alkossa azt meg. A felhatalmazás nem lehetőséget biztosított az intézmény számára, hogy mérlegelési lehetőségen alapulva a részletszabályokat vagy megalkotja, vagy nem, hanem kógens szabályozást teremtett a részére. Ennek megfelelően az ilyen jogi helyzetre

vonatkozóan az intézménynek meg kellett volna alkotnia a szabályozást a vizsgaszabályzatában! Mivel ez elmaradt, ezért párhuzamos képzés esetén, ellentmondás alakult ki, ugyanis az alapszabály, melynek értelmében egy tárgy három alkalommal vehető fel az intézmény és a bíróság értelmezésében szigorúan a számszerűsége alapul, függetlenül attól, hogy milyen keretek között történik a tárgyfelvétel. A saját álláspontom alapján a tárgyfelvétel a szakhoz kapcsolódik és nem összesíthető több szakon, mert arra vonatkozóan az intézmény nem hozott szabályokat. Az általános szabály nem helyettesítheti a meg nem alkotott szabályt, mert törvényi kötelezettsége volt az intézménynek a szabályozás megalkotására, tehát nem beszélhetünk arról, hogy a speciális szabály hiányában az alapszabály alkalmazandó. Vagyis esetemben, ha az informatikai képzés keretében veszek fel jogi tárgyakat szabad kreditként, akkor nem szankcionálhatják a jogi képzésem szabályozás hiányában. A bírónő észlelte ezt, amikor ítéletében az alábbi indoklással élt:

„A bíróságnak nincs jogköre, hogy felülvizsgálja azt, hogy az egyetem a HKR. megalkotásakor mulasztott-e, ugyanis az egyetem autonóm szervezet, meghatározott intézményi keretek között alkotja meg a tanulmányi és vizsgaelőírásait és követelményeit. A jelen bíróság pedig közigazgatási bíróság, amely egyedi ügyben, az adott határozat bírósági felülvizsgálata során jár el és a határozat kapcsán folytat törvényességi vizsgálatot.”

Ha a bíróság ezt a mulasztásos jogsértést észlelte, mivel felperesként én is előadtam azt keresetemben (mint azt láthatjuk az ítéletben, kétséget kizáróan észlelte is), akkor ugyan magát a mulasztást nem vizsgálhatja felül, viszont azt elmulasztotta vizsgálni, (a felperesi kereset ellenére is), hogy jelen ügyben ennek a jogsértésnek milyen hatása volt. Jelen esetben a Hallgatói Követelményrendszer (a továbbiakban: HKR) vizsgálata alapján mindkét cselekmény végrehajtható függetlenül egymástól, az egyetem egyedi döntésének megfelelően. Csak a HKR-t és az Nftv-t olvasva az ember nem tudja meghatározni, hogy az egyetem végül melyik értelmezés szerint fog eljárni, ami a normavilágosság követelményébe ütközik. A bíróság ezt a jogsértést észlelte, azonban döntésének indokolásában, nem határozta meg, hogy ez az eljárás érdemére kihatott-e, amivel megsértette a tisztességes eljárást és mellette megszegte indoklási kötelezettségét is. Továbbá nem tett eleget a maga által is hivatkozott 1/2011. (V. 9.) KK véleménynek, miszerint jogszabálysértésre hivatkozva kérhető, márpedig az ítéletben felülvizsgált közigazgatási határozatok jogsértés következményei, mivel az

Nftv. alapján kötelező lett volna a kérdést szabályozni, így a HKR nem volt a Jat. szerint normavilágos és magának a jogbiztonság követelményrendszerének sem felelt meg. Az Alkotmánybíróság számos határozatában foglalkozott a jogbiztonsággal. A jogbiztonság követelménye az Alkotmánybíróság értelmezésében a jogalkotó kötelezettségévé teszi azt, hogy a jogszabályok világosak, egyértelműek és működésüket tekintve kiszámíthatóak, előreláthatóak legyenek a jogszabályok címzettjei számára. A jogszabálysértés mulasztással jött létre, azonban attól még jogszabálysértés és az ügy érdemére kihatott. Állásponatom alapján a bíróság ezen mulasztása az ügyemben nem marginális jellegű, és a hozott döntésre jelentős kihatása volt, ráadásul az ítélet teljességének követelménye sem érvényesült. A hallgatónak minden egyes jogértelmezési kérdéssel nem lehet az egyetem felé fordulnia, az egyetem kötelessége a fentebb levezetett jogszabályok alapján, megfelelő és nem kettős módon értelmezhető szabályzatot alkotnia. Mindezek alapján nem én jártam el jogsértő módon, hanem az egyetem, mivel már a szabályzata megalkotásakor elkövette a jogsértést. Jelen ügyből kifolyólag maga az egyetem is észlelte ezt a mulasztást és sürgősen, még a tanév befejezte előtt kiadott egy módosított HKR-t, melyben megtiltja párhuzamos képzés esetén a másik szak mintatantervében szereplő tárgyak felvételét szabadkreditként. Jelenleg ez a szabályozás él, ami szintén jogszerűtlen és mind az Nftv. mind az Alaptörvény alapján indokolatlanul korlátozza a tárgyak felvételét, de jelen beadvány alapján az AB vizsgálata nem terjedhet ki a HKR-ben újonnan megalkotott szabály vizsgálatára.

A bírósági szakaszban bizonyítékként csatoltam be az Eötvös Lóránd Tudományegyetem – Állam- és Jogtudományi Kar (a továbbiakban: ELTE-ÁJK) Tanulmányi Hivatala (a továbbiakban: TH) által kiállított közokiratot, melyben hivatalosan igazolják számomra a jogász képzésen elismert tárgyfelvételeket és elvégzett tárgyakat. A bíróságnak a Pp. alapján szabad mérlegelése van a bizonyítási szakaszban. Esetemben azonban kizárta ezt a bizonyítékot, és az indoklásban sem adott választ arra vonatkozóan, hogy miért nem vette azt figyelembe. Állásponatom alapján a bíróság megsértette a fegyveregyenlőség elvét, hogy egy általam benyújtott közokiratot – amire az alperes semmi érdemi választ nem tudott adni – szándékosan kihagyott a bizonyítási eljárásból. Ezzel megsértette a tisztességes eljárás követelményét és indoklási kötelezettségének sem tett eleget. Amennyiben jelen bizonyítékot figyelembe vette volna, az ügy érdemi döntésében keresetemnek

megfelelően kellett volna döntenie, hiszen jelen bizonyíték a saját igazamat támasztja alá, amit alperes adott ki részemre igazolásként, ezzel alperes részéről is megerősítve saját tévedését. Az ügy érdemi döntésére a bizonyíték figyelmen kívül hagyása súlyosan kihatott.

2015. január 14-én a tárgyaláson kértem a bíróságot, hogy a jogtalanul végrehajtott határozatok végrehajtását függessze fel a Pp. alapján. Ezen kérésemnek a bírónő akkor nem tett eleget, hanem felhívta az alperest, hogy írásban reagáljon erre a felvetésemre. Az ítéletben tévesen szerepel, mert nem írásban kértem, hanem a tárgyaláson, ami a tárgyalási jegyzőkönyvbe is bekerült! Ez teljesen abszurd, hogy az alperest kéri fel, hogy érdemben reagáljon a jogtalanul végrehajtott határozatai végrehajtásának a felfüggesztéséről, amiről a Pp. alapján a bíróságnak kellene döntenie. Továbbá az indítványom alapján az alperes írásban további időt kapott az általam felvetettekre való válaszadásra, ami indokolatlan időhúzásnak tekinthető. Minden indítvány a bíróság rendelkezésére állt a döntéshez, mégis engedett az alperesnek a halasztás tekintetében. Ezek alapján 2015. február 16-án kértem a bírónő kizárását elfogultságára hivatkozva. A kizárási indítványomat 2015. február 17-én iktatták, 17-es iktatási számon. A végrehajtás felfüggesztéséről közben végzés született 2015. február 16-ra dátumozva és a 16-os ikt. számot kapta, de csak február 19-én lett iktatva. (Az irodába érkezett 2015. február 19-i bélyegző szerepel rajta.) Amennyiben valóban a beadványom előtt született a végzés, akkor mi indokolja azt, hogy később, csak február 19-én lett iktatva és alacsonyabb iktatási számot kapott, mint az én beadványom? (Amennyiben a bíróság belső SZMSZ-e megengedi az iktatásra vonatkozóan ezt, akkor ez magában felveti a tisztességes eljárás sérelmét, ha maga az eljárási norma lehetőséget biztosít a visszaélésre.) Továbbá miért egy nappal az én beadványom előtt döntött a bírónő a határozatok végrehajtásának felfüggesztése tárgyában, amikor azt már január 14-én a tárgyaláson szóban kértem? A Pp. 332. § (3) alapján január 14-én a kérésemre kellett volna intézkednie, de ezt elmulasztotta, majd valószínűsíthető, hogy csak a kizárási indítványom kézhezvételét követően döntött csak róla. Miért nem került postázásra egyik fél részére sem a végrehajtás felfüggesztéséről szóló végzés, csak az ítélet postázását követően (1,5 hónappal a meghozatala után)? Ez alapján a kizárási indítványomat megalapozó főbb tények utólagos jogszerűtlen orvoslásából adódóan, maga az indítványom okafogyottá vált. Úgy gondolom, hogy minden bizonyíték és az ésszerűség is azt mutatja, hogy ez a

végzés azután keletkezett, miután a bírónő kézhez vette a kizárására vonatkozó indítványomat. Magát a felfüggesztésről meghozott végzést pedig szóban ismertette az utolsó tárgyaláson, amikor ítéletet hozott és ennek következtében okafogyottá is vált. Ezen eljárási kérdések felvetik a tisztességes eljárás sérelmét, ugyanis, ha lehetőséget biztosítanak a szabályok arra, hogy –feltételezésem szerint– utólag visszadátumozva végzéseket hozzanak a bíróságok, akkor teljes mértékben ellehetetlenül annak a bizonyítása, hogy egy bíró elfogult, hiszen utólag pótolja azokat, ami miatt az elfogultságot ki lehetne mondani rá. Ha ezt nem engedik meg számára az eljárási szabályok, az esetben még súlyosabb a jogsérelem, de a lényegen nem változtat, miszerint tisztességtelenné teszi magát az eljárást. Az érdemi döntésre elég súlyos következménye van, amikor álláspontom alapján egy elfogult bíró hoz döntést, de az elfogultság bizonyítása számomra teljes mértékben ellehetetlenül.

Sérti a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogomat, amikor a bíróság megállapította a teljes személyes illeték és költségmentességemet és erről végzést hozott, mindezek ellenére az Ítéletben a bíróság kötelez, hogy az alperes részére fizessem meg a perköltséget. Álláspontom alapján és a magyar nyelv általános szabályai alapján is, a teljes költségmentesség azt jelenti, hogy semmilyen költség nem róható fel a részemre, ellenkező esetben nem teljes, hanem részleges költségmentességről beszélhetnénk. Úgy gondolom, hogy ennek a költségnek a megtérítése dermesztő hatást eredményez, és azt sugallja minden állampolgár részére, hogy ha megpróbál élni a jogorvoslat lehetőségével, akkor függetlenül az anyagi helyzetétől, ezzel kiadásokba fogja magát taszítani. Mivel a bírósági eljárásban nem volt feltétel a jogi képviselő és az én részemről ezt nem is tudtam volna megfizetni, ezért elvárható a másik féltől, pláne, hogy egy jogi egyetemről van szó – ahol mind első-, mind másodfokon végzett jogászok hozták meg a határozataikat – hogy képviseljék saját álláspontjukat a bíróság előtt is. (Ráadásul első fokon [REDACTED] oktatási dékán helyettes járt el, aki a Közigazgatási Jogi Tanszék oktatója, tehát még a szakterülete is egyezik.) Ha az érintettség folytán nem érzik magukat alkalmasnak az eljárásban való részvételhez, akkor pedig a jogi képviselő költségeit ne hárítsa át a bírósággal a másik félre, minthogy az nem kötelező jellegű. Az ítéletet a költségek megtérítése érdemben ugyan nem befolyásolja, viszont jogtalan anyagi terhet ró rám, ami ellen semmilyen jogorvoslattal nem élhetek, mert a Pp. 340. § (1) alapján az érdemi döntés nem fellebbezhető. Ezek alapján a költségek megtérítése, melyet az ítélet tartalmaz,

önmagában nem biztosít semmilyen lehetőséget a jogorvoslatra. E tekintetben az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) sérelme is megállja a helyét. Bár hangsúlyoznám, hogy önmagában az érdemi döntést nem befolyásolja, tehát marginális jellegű, de más alapjogi sérelmekkel együtt a tisztességes eljárás olyan mértékű sérelméhez vezethet, ami a döntés jogszerűségét vonhatja kétségbe.

7. Alaptörvény XXIV. cikk (1) sérelme:

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon (...) intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni. Sérti a tisztességes eljárást, hogy az ügyekben mindenféle indoklás nélkül bírósere történt. A törvényes bíró cseréje a második tárgyalás előtt néhány nappal történt meg, ahol is ítélethirdetésre került volna sor. A Pp. 2. § (1) alapján a bíróság a perek lefolytatásánál a tisztességes eljárás, mint AT-ben megjelenő alapjog figyelembevételével járnak el, továbbá a 2011. évi CLXI. törvény a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról 8. § (1) alapján senki sem vonható el törvényes bírójától. A bírósere az eljárásra vonatkozó törvényi rendelkezések betartása mellett önmagában nem alapjog sértő, de jelen esetben a tájékoztatás és az indoklás hiánya miatt nem derül ki, hogy milyen szabályok szerint, milyen módon, és milyen okból került sor a bírósere. Mivel az ezzel kapcsolatos anyagokat nem ismerhettem meg, ezért nem tudhatom, hogy az eljárási szabályok valóban be lettek-e tartva? Amennyiben nem megfelelően lett kiválasztva az ügyet folytatólagosan tárgyaló bíró személye, akkor felmerül részemről a tisztességes eljárás sérelme, ami az ügy érdemére erőteljes kihatással lehet, ha az új bíró esetén a részrehajlás fenn áll. Erről azonban nem bizonyosodhattam meg, tehát önmagában csak az eljárási garanciák érvényesülésének vélelmezése nem garantálja a tisztességes eljárást részemre.

8. Alaptörvény XXVIII. cikk (7) sérelme:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslatához való jog akkor érvényesül, ha a szabályozás a sérelem orvoslására valódi lehetőséget biztosít. A jogorvoslatához való jog, mint személyhez fűződő jog, a tisztességes eljárás részét, vagy elemét képezi. A tisztességes eljárás, mint abszolút jog, mellyel szemben más mérlegelhető jog nem

létezik, egyes részelemei ugyan korlátozhatóak, de ez nem vezethet olyan eredményhez, melynek következtében az eljárás egésze, vagy valamely része tisztességtelenné válna. A jogorvoslathoz való jog alkotmányos tartalma és jelentése azt követeli meg, hogy az érdemi határozatok tekintetében a fél más szervhez, vagy ugyanazon fórumon belül magasabb szinthez fordulhasson jogorvoslat vagy felülvizsgálat végett. Ezek alapján azt a követelményt támasztja, hogy megnyíljon annak a lehetőségre, hogy a döntést az alapügyben eljáró szervtől eltérő más szerv bírálhassa el és foglalhasson állást a döntés helyességére, valamint törvényességére tekintetében. A kizárás ügyében született 18.Kpk.45.429/2015/2 végzés önállóan nem fellebbezhető Pp. 18. § (4), csak az érdemi döntéssel. Ezzel a Pp. megteremti a tisztességes eljárás díszleteit, vagyis biztosítja a kizárás lehetőségét, illetve az indítvány elbírálása esetén a végzés elleni jogorvoslati lehetőséget is az érdemi döntésnél. Csakhogy az érdemi döntés viszont – lévén közigazgatási bírósági felülvizsgálati eljárásról van szó – nem fellebbezhető Pp. 340. § (1) alapján. Ezen a ponton megszűnt a rendes jogorvoslati lehetőségem, ami gyakorlatilag nem is volt az elfogultsági indítvány elbírálásával kapcsolatban. Vagyis a tisztességes eljárást mint alapjogot ezzel kiüresítette. A kizárási indítványt azonos fokon, sőt, a bírónő kollégája bírálta el és semmilyen magasabb fórumon nincs lehetőségem ezt rendes jogorvoslati eljárásban felülvizsgáltatni. A kollegialitás jegyében, mivel nincs lehetőség kontrollra, ezért az esetek jelentős részében borítékolható az ilyen ügyekben a döntés. A bíró kizárását megtagadó végzés az ügy érdemi döntésére komoly kihatással van, mert álláspontom alapján a bíró elfogult volt az alperessel szemben, akinél a jogi diplomáját szerezte.

9. Alaptörvény X cikk (1) és Alaptörvény XI. cikk (1) sérelme:

Az Alaptörvény XI. cikk (1) értelmében minden magyar állampolgárnak joga van a művelődéshez. A (2) értelmében Magyarország ezt a jogot a (...) képességei alapján mindenki számára hozzáférhető felsőfokú oktatással (...) biztosítja. Ehhez kapcsolódik az Alaptörvény X cikk (1) Magyarország biztosítja a (...) tanulás (...) szabadságát. Esetemben mindkét alapjogi rendelkezést a bíróság ítéletében korlátozta. Az ítéletben szereplő indoklás:

„A Római jog 1 (kollokvium) című tárgy esetében pedig ugyan a másodfokú határozat indoklást nem tartalmaz, azonban nyilvánvaló, hogy a két határozat, vagyis az elbocsátás és az érvénytelen tárgyfelvelet törlése

kapcsán hozott másodfokú határozat szorosan összefügg egymással. Mivel az elbocsátásra a Római jog 1 tantárgy háromszori sikertelen tárgyfelvétele miatt került sor, ezért a Római jog 1. kollokvium tárgy kapcsán a tárgyfelvétel törlése folytán a döntés okafogyottá vált.”

Keresetemben kértem a tárgy szabad kreditként történő visszaállítását, amit az Informatikai Kari (a továbbiakban: IK) képzésem keretében szabályosan vettem fel. (Nftv. 49. § (2), (3)) Mivel az elbocsátásomat 2014. január 31-én végrehajtotta az ELTE, ezért ettől a dátumtól a jogi képzésen nem, csak az IK-s képzésen voltam hallgató, párhuzamos jogviszonyom megszűnt. A bíróság a keresetemben támadott mindkét határozat tekintetében elutasította a kérelmemet. Vagyis az informatikai képzésen egy alkalommal szabad kreditként már felvett tárgyat nem engedélyezte újra felvenni, nem állította helyre a tárgyfelvételt, jogszerűnek találta a határozatokat és arra hivatkozott, hogy a már elbocsátott státuszú jogi képzésemen két alkalommal felvettem a tárgyat. Ezek alapján megtagadták tőlem, hogy ezt a tárgyat elvégezhessem. Ezzel gyakorlatilag kizártak a jogász képzésből is, mert a bíróság és az egyetem álláspontja alapján, ha bármilyen módon már három tárgyfelvétel történt, függetlenül attól, hogy milyen képzésben, mikor és milyen keretek között, akkor az a tárgy többet nem vehető fel a számossági korlát okán. Mivel ez a tárgy a jogász képzés mintatantervében kötelezően elvégzendő, ezért számomra ez a szak a felsőfokú intézményben hozzáférhetlenné válik ebből adódóan, amivel a tanuláshoz fűződő alapjogomat olyan szinten korlátozzák, hogy a lényege vesz el az alapjognak. Jelen alapjogsérelem az ügy érdemi döntésére befolyással volt, hiszen a két támadott határozat egymással nincs összhangban, sőt ellentétes, és a bírósági ítélet ezt a kontradikciót nem oldja fel. Egyszerre a két határozatban foglaltak nem teljesülhetnek, mert azzal a jogbiztonság sérülne. Vagy az ÁJK-s jogviszonyt vagy az IK-s szabad kreditet kellett volna visszaállítani, vagy mindkettőt, ahhoz hogy a bírósági döntés jogszerű legyen, és az megfeleljen az Alaptörvény rendelkezéseinek. Az Alkotmánybíróság – 35/1995. (VI. 2.) AB határozatában – alkotmányellenesnek mondta ki a felsőoktatási törvénynek azt a rendelkezését, amelyben a közügyektől való eltiltás büntetésének hatálya alatt álló magyar állampolgárnak nem tette lehetővé, hogy felsőfokú intézményben tanulmányokat folytasson, mondván: a törvény a felsőoktatás valamennyi intézménytípusából, szakágazatából, képzési szintjéből és formájából a megkülönböztetés lehetősége nélkül zárja ki azt a személyt, aki a közügyektől eltiltás büntetésének hatálya alatt áll. Esetemben nem kimondva ugyan, de jogosan következtetve eltiltottak az ELTE-ÁJK jogász képzésétől, mert egy

kötelező tárgy elvégzése hiúsul meg azzal, hogy a tárgy felvételét nem engedélyezik számomra semmilyen jogviszonyban. Jelen alapjog korlátozás, amit még súlyosabb esetben sem engedélyezett az Alkotmánybíróság, nem állja ki a szükségesség és arányossági tesztet az esetben.

10. Alaptörvény XV. cikk (2) sérelme:

Az Alaptörvény XV. cikk (2) értelmében Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés (...) szerinti különbségtétel nélkül biztosítja. Az Alaptörvény XV. cikkében lefektetett, alapjogok érvényesülése céljából a jogalkotó megalkotta a 2003. évi CXXV. törvényt az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról (a továbbiakban: Ebktv), melynek 4. § (a) és (g) alapján mind a felsőoktatási intézmény, mind a magyar állam (beleértve a bírósági szervezetet is) köteles megtartani a törvény által meghatározottakat. Az emberi méltósághoz való jog egyik részeként a 9/1990 (IV.25) AB határozatban már megjelenik az egyenlő bánásmód és egyenlő méltóság levezetése, mely szerint a jognak mindenkit egyenlőként kell kezelnie. A jogegyenlőséget mint alapvető jogot az emberi méltóság tölti meg tartalommal. Az Ebktv az egyenlő bánásmód követelményét alanyi jogként deklarálja. A 9. pontban részletezett tanulás szabadsága, mint alapjog sérelméhez kapcsolódóan kimondható az Alaptörvény XV. cikk (2) alatt deklarált egyenlő bánásmód követelményének a megsértése is. Az ELTE-ÁJK jogász képzésre sikeresen történt felvételem során a többi hallgatóval együtt megilletnek azon jogok és kötelezettségek, melyeket az ELTE a HKR-ben lefektetett. A sikeres felvételi eljárás és a beiratkozással létrejött ez a jogviszony. Ezek alapján lehetőségem van a mintatanterv tárgyait három alkalommal felvenni a teljesítés céljából. Én két alkalommal vettem fel a tárgyat a jogi képzésem keretei között. (Egyik alkalommal nem vizsgáztam belőle családi okok miatt.) Ugyanakkor az ELTE-IK programtervező informatikus képzésre történt felvételemet követően – mely eljárást szintén az Nftv. szabályoz – a sikeres felvételt követően szintén létrejön egy jogviszony. Az IK-s képzés keretein belül minden hallgatótársamnak lehetősége van az intézményen belül (vagyis az ELTE bármely szakán) szabad kreditként tárgyakat felvenni / elvégezni. Ez alól nem kivétel az ÁJK kara sem, mert a szabad kredit törvényi lényege, hogy nem kell a tanulmányokhoz kapcsolódnia, vagyis a látókör szélesítése a célja. Így bármely IK-s hallgatótársamnak a HKR értelmében lehetősége van az ÁJK-n felvenni szabad kreditet, melynek elvégzésére ugyanúgy három tárgyfelvétel áll a rendelkezésére. Mint

látható, az én esetemben az ÁJK-n történt második tárgyfelvétel következménye az elbocsátás volt, míg az IK-n történt egy tárgyfelvétel a szabad kreditek terhére, aminek a következménye az volt, hogy törlésre került a tárgyfelvétel és a bíróság megállapította, hogy nem vehetem fel a tárgyat még szabad kreditként sem. Ezzel a bíróság döntésével megsértette az egyenlő bánásmód feltételeit, mert álláspontom alapján nemhogy többletjogot nem kaptam a párhuzamos képzés tekintetében, mint azt a bíróság és az egyetem sérelmezte, hanem még azt az alapjogot sem kaptam meg, amit más hallgatók megkapnak (vagyis egy tantárgy háromszori felvételének lehetőségét adott szakon), akik egyszerre csak egy szakot végeznek. Ezzel hátrányos megkülönböztetést alkalmaztak velem szemben, holott többletkötelezettségeket vállaltam. Ez a jogsérelem kapcsolódik a 9. pontban részletezett alapjogsérelemhez, ezért e két pont együttes kihatása jelentős az érdemi döntésre vonatkozóan. Álláspontom alapján e két alapjogsérelem az érdemi döntést teljes mértékben jogszerűtlenné teszi.

A 6-10. pontokban részleteztem a bírósági eljárás során engem ért alapjogsérelemeket. Összegezve, még ha némelyik feltüntetett alapjogsérelem önmagába nézve nem is tűnik elég súlyosnak és a döntés teljes egészére nem, csak részben hatott ki, egészében nézve őket, a tisztességes eljárás alapkövetelményét olyan szinten ásta alá, ami az eljárás folyamán elvezetett egy több szempontból is jogszerűtlen és alaptörvény ellenes ítélethez. Ezért kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiek alapján állapítsa meg a bírói döntés alaptörvényellenességét, és semmisítse azt meg.

Kelt: Budapest, 2015. október 5.

